

SKANDARS
UN
HAOSA
ATLASES

SKANDARS UN HAOSA ATLASES

A. F. STEDMENA

No angļu valodas tulkojusi LAURA ROMANOVSKA

ZVAIGZNE ABC

821.111-93
St 226

A. F. Steadman
SKANDAR AND THE CHAOS TRIALS

Text copyright © De Ore Leonis 2024
Illustrations copyright © Two Dots 2024
Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd
1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB
All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted
in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying,
recording or by any information storage and retrieval system without permission
in writing from the publisher.

A. F. Stedmena
SKANDARS UN HAOSA ATLASES

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja *Vija Kilbloka*
Projekta vadītāja *Marika Taube*
Redaktore *Santa Brauča*
Korektore *Diāna Graudiņa*
Mākslinieciskā redaktore *Inguna Kļava Švanka*
Vāka dizainu adaptējusi *Ilze Isaka*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-4440.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta
izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta
atbildība Krimināllikuma 148. pantā.

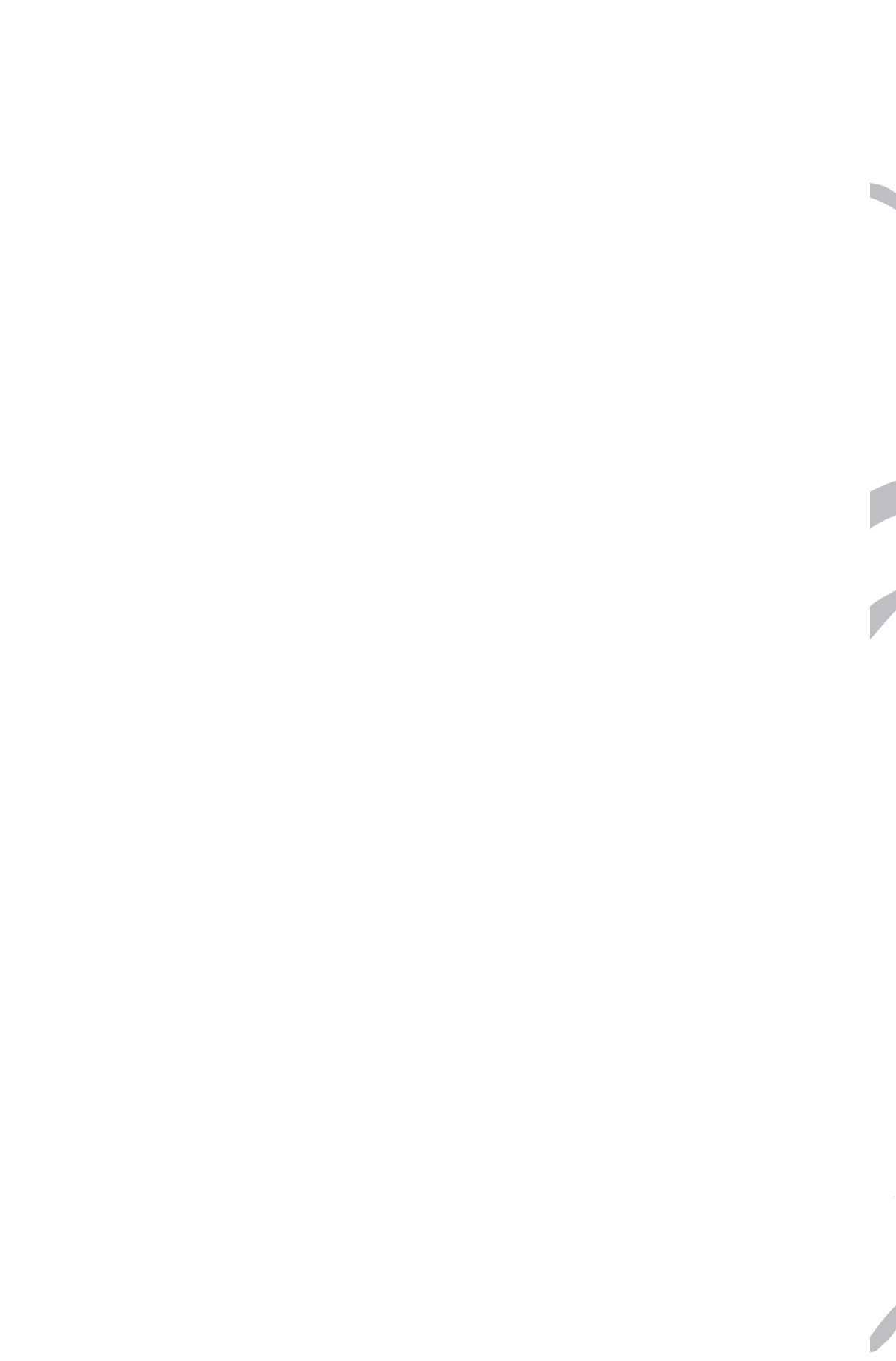
© Tulkojums latviešu valodā, Laura Romanovska, 2024
© Literārā apdare, izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2024
ISBN 978-9934-32-605-9

*Manai mammai Helēnai,
kura iemācīja man sapņot*

SALA

PROLOGS

Komodore Nīna Kazama ir ieradusies novērtēt Perētavai nodarītos postījumus.

Viņa nezina.

Viņu pavada instruktors Rekss Mānings, sudraba vienradzim zaigojot, kad saules stari skar klints virsu.

Viņš neko nenojauš.

Pieci lepni vaktnieki sargā plato spraugu Perētavas zālainajā nogāzē.

Viņi nav aptvērūši.

Vaktnieki pielaiž klāt divus ietekmīgākos Salas jātņiekus.

Neviens nav pamanījis.

Komodore Kazama ielūkojas pa spraugu iekškambarī. Rekss Mānings, jaunais Sudraba pulka galva, viņai piebiedrojas.

Viņi nespēs noticēt savām acīm.

Komodore Kazama samirkšķina plakstus, acīm aprodot ar krēslu. – Kāpēc nākamo saulgriežu olas neatrodas savos statīvos? – viņa noprasa. Taču vaktņieki ir sargājuši celtni no ārēja apdraudējuma.

Viņi vēl aizvien neapjauš, ka tas bijis velti.

Komodore iekāpj iekšā pa caurumu, steigā nobrucinādama irdeno augsni. Rekss viņai seko.

Visi olu statīvi iekšambarī ir tukši.

Visi kā viens spailēs tur tikai gaisu.

Viņos sāk mosties aizdomas.

Pirmais par to iedomājas Rekss. Nīna uzlūko viņu, un komodorei bailēs aizcērtas elpa. Kluso kambari pieskandina viņu soļu troksnis, kad abi aiztraucas uz glabātavu stāvu zemāk.

Vienradžu olu tur nav.

Un vēl vienu stāvu zemāk.

Vienradžu olu tur nav.

Un tā visos stāvos: vēl zemāk, dziļi senā pakalna pamatos.

Tukšs.

Un beidzot viņi saprot.

Trīspadsmit gadus šeit neizšķilsies neviens vienradzis.

Ir zaudēta vesela jātnieku paaudze.

Tagad viņi stāv klintsaugšā, kamēr lejā pret Spoguļklingtīm triecas viņi.

– Neviens nedrīkst to uzzināt, – saka Nīna. – Apsoli man!

– Mēs atradīsim olas, – Rekss apstiprina. – Abi kopā.

Taču patiesība smagi gulst gaisā starp viņiem.

Perētava ir tukša.

PIRMĀ NODAĻA

SALLIJAS SVIESTMAIZES

Skandars Smits meklēja Blēža Laimestu. Atkal. Kāds varbūt teiktu, ka nav iespējams nozaudēt asinskāru vienradzi. Bet tāds cilvēks noteikti nekad nav sastapis vienradzi, kurš uzsāk savu trešo mācību gadu Ligzdā. Vasaras gaitā Spārnuļu vienradžu uzvedība bija tiktāl pasliktinājusies, ka Skandars droši varēja teikt: tie vairs *necik* nepakļaujas jātnieka gribai. To vidū arī Blēža Laimests.

Bija brīvlaika pēdējā diena pirms treniņu atsākšanās. Skandars bija meklējis Blēdi gandrīz visu rītu, vienā rokā balansēdams Šekoni seglus, bet pār otru pārmetis iemauktus. Tagad viņš sēdēja Ligzdas kalnā, nīgri pluinīdams zāles kumšņus. Blēdis augu vasaru mēdza palaikam pazust – Skandaram nebija ne jausmas, kur, – taču tagad viņiem bija jādodas uz Četrotni ieturēt pusdienas kopā ar kvarteta biedriem.

Bobija Brūna kā saukta norībināja lejā pa nogāzi Piekūna Ķildas mugurā. Viņa izskatījās pēc gluži nevaldāmas gaisa vagues – nobružātās jātnieku jakas piedurknes bija uzrotītas un līdz pat elkoņiem varēja redzēt tēraudpelēkās mutāciju spalvas.

Piekūne auļoja taisni virsū Skandaram, un Bobija nogaidīja *maķenīt* par ilgu, pirms to apturēja. Bobijas lūpas noraustījās, kad Skandars izbīlī rausās kājās. Nuja, nepārprotams pierādījums – viņa noteikti tā bija izrīkojusies tīšām.

– Vai tu jau viņu atradi, gara puisieti? – Bobija noprasīja, nelikdamās ne zinis par zēna pelnu pelēko ģīmi.

Skandars apsvēra domu pasūkstīties par viņas bīstamo jāšanas manieri, taču bija gandrīz pusdienlaiks un izsalkusi Bobija nebija priecīga Bobija.

Tāpēc viņš tikai nopūtās. – Ne-e. Dodies bez mums.

– Bet mēs pēc tam tiekamies ar tavu māsu, atceries? Pie Citadeles. – Bobija palaida vaļā pavadu, lai Piekūne varētu nokampt garām skrejošu trusi.

Skandars saviebās, kad garauša kauliņi nokrakšķēja.

Bobija nepievērsa viņam uzmanību. – Ja gribam pusdienot tajā *nereālajā* vietā, kuru es uzgāju, mums ir jādodas ceļā jau tagad. Tā ir pieprasīta.

– Joprojām nesaprotu, kāpēc tu nevari mums pateikt, kā to sauc.

– Tas ir pārsteigums, – viņa izvairīgi atbildēja. – Hm... kopš kura laika *viņš* ierodas ar novēlošanos?

Mičels Hendersons jāja uz viņu pusi Sārtās Naktstīksmes mugurā. Sārta vairāk līdzinājās dēmonam nekā vienradzim – viņas krēpes un aste, tāpat kā acis un nagi, spoži liesmoja. Taču Skandars to tik tikko ievēroja, jo blakus ugunīgajai sirdsdraudzenei rikšoja viņa paša vienradzis Blēža Laimests.

– Redz, kur tu esi! – Skandars pa pusei atviegloti, pa pusei pārmetoši apskāva Blēža piķmelno kaklu. Vienradzis līksmi svaidīja galvu, baltajam gara stihijas lāsumam zem raga zibinoties saulē. Saikne kņudēja abu dalītajā priekā par atkalsatikšanos, lai gan Skandara sajūsma gāja mazumā, ieraugot, ka Blēža melno spalvu, kas vakar bija spoža, klāj bieza putekļu kārtā.

– Kāpēc viņš ir tik nosmulēts? – jautāja Bobija, Piekūnei padīpinot sānis, – šī vienradze necieta netīrumus.

– Es, protams, nevēlos jūs pārtraukt, – sarkastiski ierunājās Mičels, – bet vai neviens nedomā apvaicāties, kā jūtos es? Vai ar *mani* viss ir kārtībā?

Nez kādēļ Mičela zaļajai jakai trūka rāvējslēdzēja, un tā stāvēja vaļā, atsegdama viņa brūnās krūtis.

Bobija iespurdzās.

– Nesmejies, Roberta. Es tevi brīdinu.

– Kas atgadījās? – Skandars iejūtīgi painteresējās.

Mičels nopūtās, liesmojošajiem mutācijas matiem nošūpojoties. – Sārta atgadījās. Viņa šovasar visam pēc kārtas pielaiž uguni un tagad izvērsusi savu mērķu diapazonu, iekļaujot tajā arī *mani*.

Skandars sarauca pieri. – Bet viņa taču nedara tev pāri, ko? – Tiesa, kvarteta vienradži pēdējā laikā uzvedās arvien haotiskāk, tomēr viņi tīši nedarītu pāri saviem jātniekiem?

– Tāpēc es novilku savu T kreklu, – aizkaitināts skaidroja Mičels. – Vai tev likās, ka man vienkārši ir mazliet karsti?

– Es... – Skandars pašķielēja uz Bobiju, kura koda sev rokā, lai apslāpētu smieklus. – Es nesapratu.

– Sārta nosvilināja audumu ap jakas rāvējslēdzēju, tāpēc es vairs nevarēju to aizvilkt ciet! – Mičels klaigāja. – Pēc tam viņa tāpat izrīkojās ar manu T kreklu un sadedzināja arī rezerves kreklu, pirms es vispār paguvu pārvilkt to pāri galvai. Es jūtu saiknē, ka viņai tas viss šķiet nāvīgi smieklīgi. Viņa norimās tikai tad, kad mana augšdaļa bija plika!

– Es ceru, ka Sārta neķersies klāt arī viņa biksēm, – Bobija nomurmināja Skandaram, kurš centās apslēpt smaidu.

– Ko jūs tur sačukstaties? – Mičels uzstājīgi noprasīja.

Bobija aši saņēmās. – Ejam, mēs jau kavējam pusdienas. Flo gaidīs mūs Četrotnē, kad būs aizvedusi Kennu. Es uzaicināju arī bardu kalēju.

Mičelam iepletās acis. – Tur būs *Džeimijs*? Tā ir katastrofa! – Viņš pamāja uz savu sapostīto jaku, kas atvērta plandījās vējā, uguns piespraudītei gaismā starojot.

Skandaram radās ideja. – Varbūt apsien ap vidukli Blēža pavadu? – Viņš pasniedza to Mičelam. – Tad jaka vismaz turēsies ciet.

Mičels ar aizdomām nopētīja zilo auklu, taču laikam saprata: ja viņš grib pagūt uz pusdienām, cita varianta nav. Un Mičels necieta kavēšanos.

– Varbūt tu aizsāksi jaunu modi, – Bobija šķelmīgi piezīmēja.

– Ai, nu aizveries, – Mičels atcirta, sajozdams auklu ap vidukli.

Skandars uzlēca mugurā Blēdim un sekoja pārējiem lejā no Ligzdas kalna, Četrotnes lielās iepirkšanās ielas virzienā. Zēns nopriecājās, redzot, ka daudzi no košajiem koku namiņiem – sarkanā, zilā, zaļā un dzeltenā krāsā – pēc stihiju kataklizmām, kas bija plosījušās Skandara Ligzdguļu gadā, ir saremontēti. Un tālumā debesīs atkal tiecās Sudraba citadeles Pīķis.

Tomēr daudzas citas ēkas Salā vēl tikai gaidīja remontdarbi, un arī Skandars joprojām jutās mazliet salauzts pēc visiem jūnija notikumiem. Vasaras saulgriežos Sala par mata tiesu neiznīcināja pati sevi ar nelīdzsvaroto maģiju – to izraisīja Sudraba pulka pastrādātās savvaļas vienradžu slepkavības. Skandaram, Bobijai, Flo un Mičelam bija izdevies izdibināt, ka Salu var izglābt, izcīnot kaulu scepteri no Pirmā jātnieka un Savvaļas vienradžu karalienes. Taču tad Skandaru bija piemeklējis ļauns murgs, ko viņš pat nebūtu varējis iztēloties. Viņa māsa Kenna tika sasaistīta ar savvaļas vienradža kumeļu. Abu māte Vēvere bija izveidojusi Kennai tādu pašu viltus saikni kā savējā.

Komodore Kazama, šausmu pārņemta, tomēr kā vienmēr godprātīga, bija atļāvusi Kennai palikt kopā ar Skandaru, līdz tiks pieņemts lēmums attiecībā uz viņas nākotni ar savvaļas

vienradzi. Sākotnēji Skandars bija centies paraudzīties uz to no gaišās puses. Bija lieliski aizrakstīt tētim un darīt viņam zināmu, ka Kenna atrodas Ligzdā. Bet, kad vēji norima, Skandaru sāka mākt bažas par viltus saikni, kas iegrožoja māsas sirdi. Savos Meistara sapņos redzētajā Savvaļā viņš sāka lūkoties pēc Kennai izraudzītās dābolainās vienradzes. Un, jo ilgāk Nīna atlika sava lēmuma pieņemšanu, jo vairāk viņš aizdomājās par to, vai Kennai ir iespējams atgūt lemto vienradzi – un lemto dzīvi.

– Tu neparasti stipri par kaut ko prāto, – Bobija novērtēja, tēraudpelēkajai Piekūnei rikšojot blakus vienā solī ar Blēdi.

– Kā tu zini?

– Tev pierē ievilkusies rieva, – draudzene atbildēja. Bobija varbūt bija skaļa, taču viņa neuzkrītoši vēroja cilvēku izjūtas – jo sevišķi Skandara.

– ... par māsu, – zēns īsi attrauca. Viņš vēl nebija gatavs pieminēt ideju par Kennas savešanu kopā ar viņai lemto vienradzi. Vajadzēja iegūt vairāk informācijas.

– Ko Nīna sagudrojusi? – Bobija aizsvilās. – Tā milzīgā atlikšana galīgi nav raksturīga gaisa vagariem. Pieņem taču lēmumu! Kas gan, viņasprāt, atklāsies šajā izmeklēšanā? Vēvere, noslēpusies Kennas seglu somā?

Bobiju no sākta gala tracināja Kennas un viņas savvaļas vienradža kumeļa pārbaudījumi Sudraba citadelē – Sudraba pulka galvenajā mītnē. Viņa rauca degunu katrreiz, kad Flo pieminēja, ka jaunais Sudraba pulka galva Rekss Mānings esot daudz jaukāks nekā savulaik viņa tēvs Dorians Mānings.

“Nu, tas nav visai grūti, ne?” Bobija pēdīgi bija izspļāvusi. “Reksa tētis pērn gandrīz iznīcināja Salu. Viņš panāca, ka *mūs* aiztur par *viņa* pastrādātajām vienradžu slepkavībām.”

Arī Skandaram nepatika tas, ka Kenna atrodas aiz Citadeles vairogu sienas. Īpaši izredzēta jātnieku grupa ar sudrabsirmjiem jeb Sudraba pulks bija Salas ietekmīgākā organizācija.

Starp viņiem un gara vagariem jau gadsimtiem ilgi valdīja sāncensība.

“Citadele ir drošākā vieta pārbaudījumiem, Skar,” Flo bija uzstājusi. “Gan Kennai, *gan* pārējai Salai. Atceries, savvaļas vienradžu maģijas radītie ievainojumi nesadzīst!”

Tagad, aptuveni pēc mēneša, Skandars bija gatavs atzīt, ka Flo bijusi taisnība. Kenna regulāri tika izsaukta uz Citadeli, un ne reizi neatgadījās nekas slikts. Viņu nopratināja par pavadīto laiku kopā ar Vēveri, izvaicāja par viltus saikni un tad lūdza iemēģināt stihiju maģiju. Vaktnieki neļāva Kennai jāt; viņa drīkstēja tikai turēt plaukstu uz sava savvaļas vienradža kakla. Pagaidām viņai nebija izdevies sasaukt pat ne dzirksteli.

– Vai tu kādreiz prāto, – Bobija vaicāja Skandaram, abiem jāgot sānu pie sāna, – ko Kenna ar Vēveri darīja visu to laiku? – Meitene izklausījās svārstīga, ne tik pārliecināta par sevi kā parasti.

– Kenna mums teica, ka viņas gandrīz nav sarunājušās. Vēvere bija pievērsusies viltus saiknes izgatavošanai, – Skandars dzedri atbildēja. – Un es viņai ticu.

– Protams! Es arī viņai ticu, bet... kāpēc lai Ērika Everharte viltotu meitai saikni, bet pēc tam pamestu viņu un atstātu Ligzdas varā? Tas neizklausās pārāk... vēverīgi.

– Njā... – Skandars drūmi piekrita. – Neizklausās. Taču esmu pārliecināts, ka Kenna mums izstāstīja visu, ko zina. Tagad viņa saprot, cik ļauna ir Vēvere. Mana māsa grib Ligzdā skoloties par vienradža jātnieci – kā mēs allaž tikām sapņojuši.

Lai gan neviens no viņiem abiem nebija iztēlojies savvaļas vienradzi.

Bobija norādīja: – Uz to pusi!

Trīs draugi nogriezās no iepirkšanās ielas un nonāca koku biezoknī ar daždažādiem restorāniem to zaros. Gaisu pieskandināja nepiespiestas čalas un galda piederumu šķindoņa. No smaržām mutē saskrēja siekalas. Jāgot gar “Salas tako”,

Skandaram ierūcās vēders, bet citviet viņš piedāvājumā pamanīja arī picu, kariju, tapas, falafelus, "Ramen" nūdeles, grilētu vistu un pat pankūkas.

Piepeši čalas virs viņiem pārmainījās; balsis ieskanējās klušināta apbrīna.

– Tas ir Ligzdas sudrabsirmis!

– Olu Šekoni meita.

– Skat, kā tas vienradzis laistās!

Bija ieradusies Flo Šekoni. Sudraba Asmens zaigojot tuvojās pa šauro ieliņu uz tikšanos ar pārējiem kvarteta biedriem. Sudraba vienradži Salā bija reti sastopami un vareni, un, lai arī kā Flo necieta uzmanību, Asmens vienmēr un visur iedvesa bijību.

Flo vispirms atsaucās Skandara skatienam un uzmundriņoši uzsmaidīja. – Kennai viss ir labi, vairāk nekā labi. Kad atstāju viņu Citadelē, Rekss teica, ka šī, visticamāk, esot pēdējā reize, kad viņa tiek izsaukta uz pārbaudēm.

Skandara sirdi spārnoja cerība. Varbūt Sudraba pulka jaunais galva nudien ir labāks par veco?

Flo paraudzījās uz Mičelu, kas no jauna sasēja Blēža pavadu ap savu jaku. Viņa jautājoši pavērās uz Skandaru, pacēlusi uzaci.

Zēns iespurdzās. – Vēlāk izstāstīšu.

Asmens sekoja Blēdim pa pēdām, un Flo dziļi ievilka elpu. – Viss tik labi smaržo! Mamma vienmēr atkārto, ka pēc Līguma noslēgšanas ēdiens Salā esot kļuvis krietni gardāks.

Skandars nolīka pār Blēža spārnu, lasīdams dažas stumbriem piestiprinātās ēdienkartes. Viņš jutās mazliet samulsis. Lielāko daļu piedāvājuma viņš nekad nebija nobaudījis un, kā pats zināja, ne jau tādēļ, ka ir vidienietis. Bērnībā nebija pieticis naudas, lai ieturētu maltītes ārpus mājas.

Kamēr Flo, Mičels un Bobija pļāpāja par ēdieniem, kādus Skandars pat nebija dzirdējis, viņš izlaida pirkstus cauri Blēža

krēpēm. Melnais vienradzis liegi ierūcās, vēderam novibrējot zem Skandara kājām. Un fakts, ka viņš nepārzina dažādus ēdienu veidus, savā ziņā kļuva krietni maznozīmīgāks. Blēdim tamlīdzīgas lietas nerūpēja.

– Vai tik tas nav bardu kalējs! – Bobijas skaļais izsauciens lika Skandaram pacelt skatienu.

– *Lūdzu*, nesauc mani tā! – Džeimijs novaidējās, pienākdams pie četriem jātniekiem.

– Tu ļoti labi izskaties, Džeimij, – ierunājās Flo.

Nebija ne miņas no kalēja ādas skoteles ar šķindošiem rīkiem pilnām kabatām; ne miņas no sodrēju traipiem pēc darba smēdē. Viņš pat bija apvilcis zaļu kreklu ar krādziņu.

– Tu saki? Pateicos, – Džeimijs izklaidīgi tencināja, izlaizdams plaukstu caur zeltaini brūnajiem matiem. Viņa atšķirīgās acis – zaļā un brūnā – uzmeklēja Mičelu, kurš, kāpjot lejā no Sārtas muguras, bija pusceļā pārakmeņojies.

– Tev palīdzēt? – Džeimijs piedāvāja ar smaida atblāzmu uz lūpām.

Mičels atlaida savu Tetinga seglu loku un ar būkšķi piezemējās. – N-nē, man viss kārtībā, viss labi, viss izcili, – viņš stostījās, uzstumdams brilles atpakaļ uz deguna un izmisīgi piekārtodams jaku.

Džeimija skatiens apstājās pie zilās pavadas Mičelam ap vidukli.

Mičela liesmojošie mati iekvēlojās spožāk. – Em, jā, garš stāsts. Sārta vainīga, viņa...

– TA-DĀĀĀ! – nokliedzās Bobija. Viņi bija nonākuši pie ēstuves ar nosaukumu “Sallijas sulīgās sviestmaizes”. Bobija starodama bakstīja ar pirkstu ēdienkartē pie koka stumbra. Flo un Skandars apjukuši saskatījās.

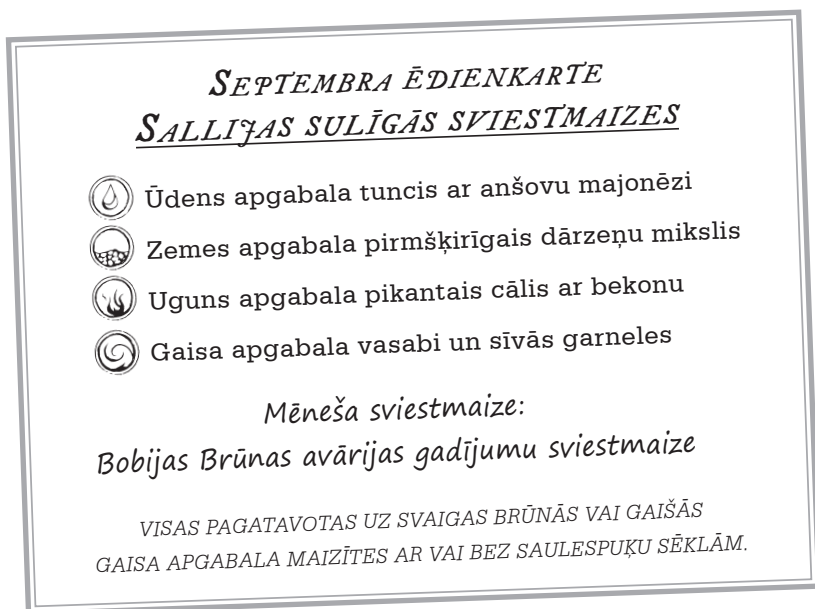
Mičels bija sašutis. – Vai tu gribi teikt, ka tavs grandiozais plāns ir ieturēt pusdienas – šīs pusdienas, uz kurām tu liki iet *pusapģērbtiem*, – sviestmaižu kioskā?

– Tas nav sviestmaižu kiosks, Mičel. Sallijas ēstuve ir *kulinārijas veikals*. Sviestmaižu *restorāns*, tā teikt. – Bobija apbrīnas pilna vērās ēdienkartē.

– Sallija ir līmenī, – Džeimijs apstiprināja. – Godīgi sakot, es te nāku visai bieži.

– Nu, sviestmaizēm, protams, nav nekādas *vainas*, – Mičels aši piebilda.

Skandars un Flo nolēca zemē, lai izlasītu ēdienkarti.

– Tu joko, – Skandars teica, jau smiedamies.

– Bobij, kā tu piedabūji Salliju uz to parakstīties? – vaicāja Flo, manāmi noraizējusies, ka izmantota šantāža. Kvartets labi pazina Bobijas avārijas gadījumu sviestmaizes. Sviests, siers, aveņu ievārījums un rauga pasta.

Mičelam mute stāvēja vaļā. – Bet tavas sviestmaizes apdraud veselību!

– Sallija teica, ka tās esot ļoti iecienītas, – Bobija lepni paziņoja. – Nāciet! – Viņa iekabināja Piekūnes pavadu vienā no metāla gredzeniem, kas bija paredzēti pircējiem no jātnieku

vidus, un uzkāpa pa veikala kāpnēm, pievarot trīs pakāpienus reizē un draugus atstājot iepakāļ.

Koku namiņā aiz letes stāvēja sieviete. – Vai tik tā nav mūsu mēneša sviestmaizes izgudrotāja, – viņa nodūdoja, kvartetam tuvojoties. Pārdevējai bija melni, cirtaini mati, priekšauts varavīksnes krāsās un smaidīga, rožaina seja.

– Sveika, Sallij! – Bobija mīņājās uz pirkstgaliem; viņas olīvkrāsas āda aiz sajūsmas bija pietvīkusi. – Piecas avārijas gadījumu sviestmaizes, lūdzu.

– Em, Bobij, es vispār gribēju ņemt to ar majonēzi, – Skandars steigšus ierunājās.

– Man – uguns apgabala cāli, – teica Mičels.

– Es gribētu sīvās garneles, – Flo vainīgi piemetināja.

Sallija pārmetoši noklākšķināja mēli. – Jūs palaižat garām iespēju. Avārijas sviestmaize ir mūsu dižpārdoklis.

– Bet vai kāds to nopērk otrreiz? – Mičels nopurpināja Skandaram.

Galū galā Džeimijs piekrita nogaršot Bobijas sviestmaizi, ja viņa apsola pārtraukt saukāt šo par bardu kalēju. Neraugoties uz to, ka jūnijā Džeimijs bija nodziedājis savu taisno dziesmu, viņš nekad nebija gribējis sekot vecāku pēdās un kļūt par bardu.

Sviestmaižu veikaliņš nepārprotami bija iemīļots. Ejot iekšā, jaunieši paspraucās garām Piekūnes kalējam Rīzam, kurš ņurdot sasveicinājās ar Bobiju. Viņš bija pavecs, ar iesirmu bārdu un ne pārāk draudzīgs. Līdzīgi bija ar Sārtas kalēju, kura savas karjeras laikā bija izgatavojusi bruņas četriem dažādiem jātniekiem. Atšķirībā no Džeimija viņi nebija ieinteresēti draudzēties ar Spārnuļiem.

Ārā uz terases bija atlicis tikai viens brīvs galdiņš. Džeimijs pamāja īpaši trokšņainam bariņam, un klāt pienāca jauna sieviete ar sviestmaizi rokā. Viņai bija gaiši blondi, zirgastē cieši saņemti mati.

– Šī ir Klāra, – Džeimijs cieņpilnā balsī iepazīstināja. – Viņa ir komodores vienradža kalēja.

Taču Klāra raudzījās uz Mičelu. – Kas ar to gadījās? – Viņa pamāja uz apsvilušo jaku.

Aiztaupot Mičelam kaunu, atbildēja Džeimijs: – Viņš ir Spārnulis Ligzdā.

– Āāā! Trešgadnieks! Būtu jūs redzējuši, cik dumpīgi izturējās Zibens Līga Nīnas Haosa atlašu pirmsākumos... knapi varēju viņai uzlikt bruņas.

– Tātad šāda uzvedība ir normāla? – Mičels bikli jautāja.

– Pat ļoti, – Klāra viņu iedrošināja.

– Un tas, ka vienradzis nozūd, kad vien tam ienāk prātā? – Skandars kautrīgā balstiņā ievaicājās.

– Retāk, bet nesatraucies par to.

– Piekūne it nemaz nav mainījusies, – teica Bobija. – Viņa joprojām ir nevainojama.

– Nav glīti lielities, Bobij, – Flo norāja.

– Kas jauns Nīnas sakarā? – Džeimijs izklausījās noraizējies.

– Viss pa vecam. – Klāra nopūtās. – Katru dienu nozūd uz vairākām stundām, bet es zinu, ka viņa netrenējas, jo nekad nevelk bruņas. Zibene pārnāk pārgurusi. Nīna pārnāk ļoti nomākta.

– Kas viņai kait? – Skandars prasīja, iedomādamies par Kennu un lēmumu, kas jāpieņem par viņas nākotni.

– Nav ne jausmas. – Klāra paraustīja plecus, darbarīkiem priekšauta kabatās nošķindot. Viņa pagriezās pret Flo. – Tavs tētis mēģināja ar Nīnu aprunāties, taču viņa izvairās no Olu.

Flo tētis bija Olu Šekoni – Salas labākais seglinieks. Nīnai, tāpat kā Skandaram, bija Šekoni segli.

– Ja Nīna tā turpinās, viņa šogad nespēs kvalificēties Haosa kausam. – Klāra izklausījās neapmierināta. – Mēs gribējām izpildīt hettriku. Tas vēl nevienam nav izdevies!

Skandaram sažņaudzās kuņģis. Izņemot Nīnu, vienīgā komodore, kura gandrīz uzvarēja trijos Haosa kausos, bija viņa mamma Ērika Everharte ar savu vienradzi Asinsmēness Ekvinokciju. Bet tad, viņu trešajā mēģinājumā, Asinsmēnesi sacensībās nonāvēja, Ēriku aprija viņas savvaļas vienradža tumsa, un viņa kļuva par Vēveri.

– Vai tev viss kārtībā, Skar? – Flo klusi ievaicājās, kamēr pārējie turpināja sarunu ar Klāru. – Vai tu satraucies, ka rīt sākas treniņi? Mičels ir pārliecināts, ka instruktori pastāstīs mums kaut ko sīkāk par Haosa atlasēm.

– Mazliet, – Skandars atbildēja, kaut arī tas nebija tiesa. Pārējie Spārnuļi bija centušies izdibināt iespējami vairāk par pārbaudījumiem, kas tos gaidīja trešajā gadā. Sevišķi tāpēc, ka – līdzīgi kā ar Treniņu triālu un Ligzdguļu duelēšanos – viņiem bija jāiztur Haosa atlasēs, lai paliktu Ligzdā. Kā stāstīja vecākie Skandara draugi Peregrīnu biedrībā, trešā gada pārbaudījumi norisinās stihiju apgabalos. Tie ik gadu bija citādi, lai nebūtu iespējams tiem sagatavoties.

Tas, saprotams, nebija atturējis Mičelu cauru vasaru studēt pagājušās Haosa atlasēs. Taču, kad viņš pēc grāmatu izskatīšanas bija ņēmis izvaicāt īstos Kadetus un Plēšus, lai tie apraksta piedzīvoto, daudzi nebija neko naski uz runāšanu. Flo baiļojās, ka viņu pieredze bijusi traumatiska. Bobija apgalvoja, ka viņi glabājot noslēpumus, lai ierobežotu sāncensību turpmākajos Haosa kausos. Bet Skandars tam nepievērsa īpašu uzmanību – viņš veica pats savu izpēti.

– Es tikai brītiņu parunāšu ar Kreigu, – Skandars ieminējās, pamanījis terases otrā galā grāmatu tirgotāju.

Kreigam piederēja “Haosa nodaļas”. Viņš bija gara vagaru draugs un apkopēja zināšanas no vecāka gadagājuma jātniekiem, kuru gara vienradži tika noslepkavoti, kad viņu stihiju pasludināja par nelikumīgu. Turklāt Kreigs bija vienīgais, kurš

zināja par Skandara slepeno cerību atkalapvienot Kennu ar viņai lemto vienradzi.

Mirkli, pirms zēns sasniedza Kreigu, atmiņā uzpeldēja Kennas parādīšanās Ligzdas pašiznīcināšanās brīdī, un Skandars sastinga. Viņš jau atkal dzirdēja Kennu metam viņam acīs visus tos melus, ko viņš māsaī bija sastāstījis: par viņa radniecīgo stihiju, par abu mammu. Skandars bija centies paskaidrot, ka viņš ir Meistars – gara vagars, kurš ar sapņu palīdzību spēj uzmeklēt un sasaistīt jātnieku ar vienradzi, kas viņam bijis jāizšķīl. Viņš bija centies pastāstīt, ka sapņojis par dābolainu savvaļas ķēvi, kas lemta *māsaī*. Taču viss bija nokavēts. Skandara kuņģis apmeta kūleni, atceroties atsvešināto izteiksmi Kennas sejā, to izteiksmi, kas lika domāt, ka māsa ir uz mūžīgiem laikiem zaudēta.

Bet tad Skandars bija atzinis, cik ļoti nožēlo. Savukārt Kenna viņam bija izstāstījusi, ka gribējusi vienradzi tik izmisīgi, ka pametusi Vidieni kopā ar Sudraba pulka toreizējo galvu Dorianu Māningu, taču pēcāk aizbēgusi no viņa un noticējusi mammas solījumiem. Kad visas viņu kļūdas bija nākušas gaismā, brālis un māsa viens otram bija piedevuši.

– Kas tur *iekšā*? – Kreigs ievaicājās, pamanījis Skandaru grozāmieš gar viņa galdu. Pārdevējs pētīja ievārījumu un rauga pastu, kas rēgojās starp maizes šķēlēm.

Jautājums izrāva Skandaru no atmiņām. Zēns iesmējās. – Jūs negribat to zināt.

– Kā klājas Kennai? – Kreigs laipni apvaicājās, ar rokas mājīenu aicinādams Skandaru piesēst.

– Viņa atkal ir Citadelē. – Skandars dziļi ievilka elpu. – Vai esat kaut ko atradis?

Kreigs papurināja galvu, matu mezglam sašūpojoties. – Neviens no gara vagariem, ar kuriem līdz šim esmu runājis, neko nezina par viltus saiknēm, kur nu vēl to, vai tās ir pārraujamas.

Viņi pat nekad nav mēģinājuši pārraut likteņa lemto saikni – piejaucēta vienradža nogalēšana jau gadsimtiem ilgi ir noziegums. Un mēs zinām, kādas jukas var sacelt *savvaļas* vienradža noslepkavošana.

Atskanēja skaļa rīstīšanās.

Mičelam no smiešanās ritēja asaras. – Es taču tevi brīdināju!

Džeimijs bija iekodies savā avārijas gadījumu sviestmaizē.

– Es laikam pietaupīšu savējo vēlākam, – Kreigs smalkjūtīgi noteica, celdamies kājās, lai dotos prom. – Turpināšu meklēt atbildi, bet tev ir jāizdomā, cik tālu tu esi gatavs iet. Kenna mīl to savvaļas vienradzi, pareizi? – Grāmatnieka brūnās acis uzmeklēja Skandara skatienu.

– Es zinu, bet v-vēl neesmu izlēmis, vai kaut ko maz izpau-dīšu, – Skandars saminstinādamies attrauca. – Viss atkarīgs no tā, kā iegrozīsies Kennas lieta, saprotat? Man ir jāparūpējas, lai viņa būtu drošībā.

– Drošība ne vienmēr nozīmē laimi, Skandar, – Kreigs atgā-dināja. – Atceries to!

Kvartets gaidīja tikšanos ar Kennu Smitu bērzu gatves galā. Viņi tur bija pavadījuši tikai pāris minūšu, kad Blēdis ar Sārtu metās uz vienu roku un pārvērtā pelnos zaru virs Piekūnes, kura sašutumā iezviedzās. Kamēr vienradze purināja pelnus no savām nevainojami saķemmētajām krēpēm, ieejas vairogs Sudraba citadeles sienā pacēlās gaisā.

Parādījās jātniece, kas veda līdzī savvaļas vienradža kumeļu.

Skandars ielūkojās acīs Dusmu Lijai. Skatienu cīniņš ilga tikai dažus mirkļus, pirms Skandars samirkšķināja plakstus un nodrebinājās par spīti siltajai septembra pēcpusdienai. Savvaļas vienradzes acis piepildīja bezgalīgas ēnas un nebeidzamas ciešanas. Dusmu Lija bija nolemta dzīvei mūžīgā nāvē. Un Skandara sirsnīgā, tik ļoti *dzīvā* māsa bija ar viņu sasaistīta.

Tāpat kā Blēdis Zaļknābja laikos, arī savvaļas ķēve dažu pēdējo mēnešu laikā bija izaugusi līdz zirga izmēriem. Bet ar to arī līdzība beidzās. Blēža rags bija melns kā viņa spīdīgā spalva; Lijai tas bija caurspīdīgs un rēgains, viņas medainā spalva jau sāka izkrist un zaudēt mirdzumu. Pēc divus gadus ilgas trenēšanās Ligzdā Blēža muskuļi vibrēja, spārni bija kupli spalvoti un spēcīgi. Taču Lijai vietumis cauri rēgojās kauli: daži mezglaini skriemeļi bija redzami uz muguras, piecas tievas ribas, viņai ejot, cilājās, un, paceļot priekškāju, pavīdēja augšstilba kauls. Dažas spārnu spalvas jau bija izkritušas, atstājot ādaiņus plankumus, kas drīzāk piestāvēja pāraugušam sikspārnim nekā varenam plēsējputnam.

Jo Dusmu Lija vienmēr paliks nepiejaucēta. Tās saikne bija viltota, nevis likteņa lemta. Lija bija paredzēta kādam citam jātniekam, kurš sava trīspadsmitā dzīves gada vasaras saulgriežos nebija nokļuvis Perētavā. Savukārt Kennai liktenis bija lēmis citu vienradzi – dābolaino ķēvi, kura joprojām viena pati mājāja Savvaļā.

Kad Kenna Skandaram uzsmaidīja, viņam atmiņā atausa Agatas Everhartes brīdinājums par Kennas un savvaļas vienradža saikni: *Skat, ko viltus saikne nodarīja Ērikai . . . Piecas radniecības, kas rauj tevi uz dažādām pusēm . . . Pieci veidi, kā izpausties vienradža dabai.*

Skandars visu laiku bija sapņojis, kaut Kenna ierastos Salā un viņi abi kopā kļūtu par Haosa jātniekiem. Bet ja nu, pēc Salas domām, māsa ir pārāk bīstama, lai būtu viena no tiem? Ja nu Ligzda viņu atstumj? Ko Skandars tad iesāks?

Tāda doma viņu biedēja, un zēna prāts atkal pievērsās pusgatavajam plānam, iespējai radīt mātai citādu nākotni. Viņš apņēmās pārļaut šo nakti Blēža steliņģi un ar Meistara sapņa starpniecību uzmeklēt māsas dābolaini. Lai pārļiecinātos, ka Kennai *lemtais* vienradzis ir drošībā.

Katram gadījumam.